

Ба 60832'

Ба 60832

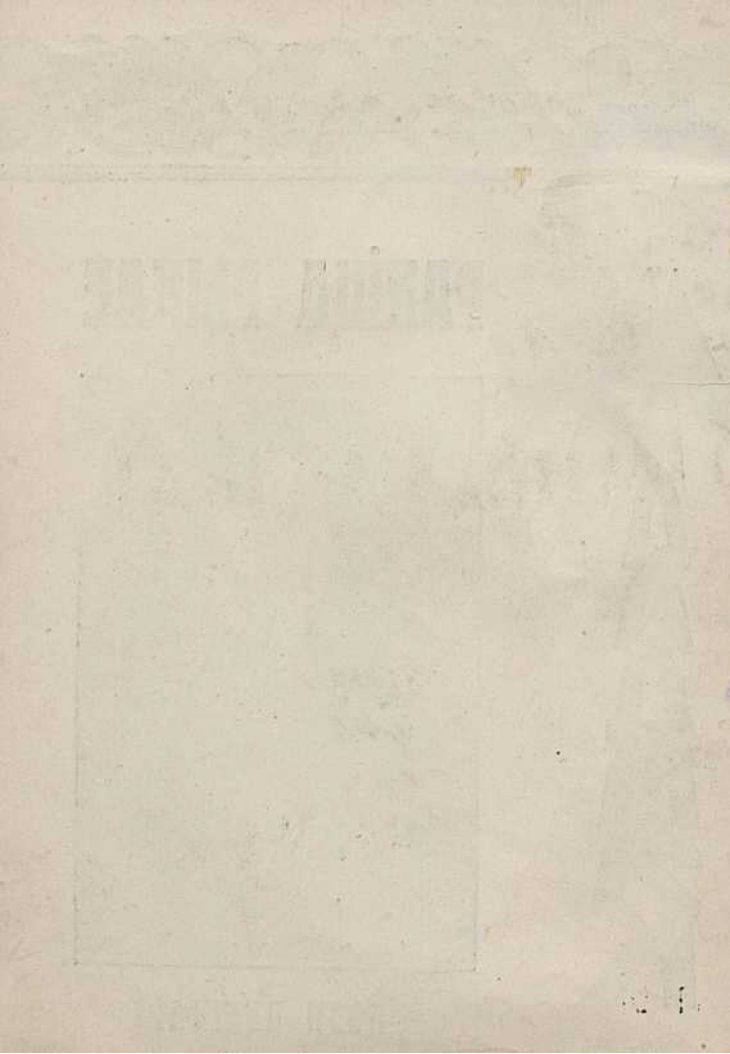
Б 7-91

ГРАНІЦА РЫКАЕ

А
А
А
Д
Д
М
Ж
Ж
К

ЯЗЭП ПУШЧА

ЯЗЭП ПУШЧА

РАЊІЦА РЫКАЕ

ВЕРШЫ

VII

26637

ВЫДАЊНЕ ЦБ МАЛАДНЯКА
М Е Н С К—1925

460527

Б 60832

Бел. адглед
1994

Б П-91

Надрукавана ў 1-ай
Дзяржаўнай друкарні
ў ліку 1500 экз.
Галоўлітбел № 9227
Заказ № 1401

12.5.04.2009

Ой пясок на дарозе прыбіты
беларускаю буйнай слязою.

МАЛАДЗІЦА

VII

26637

* * *

Раніцу шчэбет пільнуе
у лісьці жоўта-зялёным.
Туліцца жнівень пад пуняй
з ношкай аўсянай саломы.

Сонца бліскучым пласконьнем
іскры ў тумане губляе.
Ветры—пужлівыя коні
рвуцца ў мурожныя далі.

У зарасьлях пудзяцца песьні:
выбрыкаваць хочуць—паверце.
Вёска рыпамі весьніц
цешыць сялянскае сэрца.

Сівер расой ахрысьціў
поплавы ў сіні шырокай.
Песьціцца сонца ў трысьці,
цалуючы ветрась у шчокі.

Раніцу шчэбет пільнуе
у лісьці жоўта-зялёным.
Туліцца жнівень пад пуняй
з ношкай аўсянай саломы.

РАЊІЦА

У сутоньні п'яніцай
хістаецца пад плотам цень.
Умыўшыся яркай раніцай,
на сіні выган
выганяе
сонца пасьвіць дзень.

Плаксівую смугу
памялом
зьмяло,
і промень сонца па шляху
пабег ў сутулае сяло.

З сявенькай працы на плячох
ратай спаткаў яго:
уцеха хлынула з вачэй
і гойснула у сінь бягом.

Падшывалец-вечер
лапоча песьняй у лісьцьве:
разьбіўся мутны вечар
аб сонца ў сіняве!

УСЬМІХАЕЦЦА РАНІЦА

Усьміхаецца раніца
сонцам чырвоным.
Ніва колосьсем маніцца
засьпяваці.
—Мы волю сваю абаронім!—
Чутна ў пакрыўджанай хаце.

Сокатам гулкім
калёсы зарзалі па краі.
Сонца у кожным завулку
бліскучыя блутае лейцы.
Весела йграе
пастух на ліпнёвай жалейцы.

Рунее поле
ў зараве песьні ратая.
Пушча за гмахам-гарою,
быццам раць тая,
рвецца да бою.

Дню новаму ў рот
песьняю рынем.
Ківае над рэчкай чарот
залёнай чупрынай.

ПЕСЬНЯ СОНЦУ

✓ То ня полымя ўсплывае ўгору,
а яснае сонейка з-за бору, бору.

Гэй, яснае сонейка
з-за бору, бору.

Прамяніся, сонейка, у полі—
крынічнай вадзіцай цябе мы напоім.

Гэй, крынічнай вадзіцай
цябе мы напоім.

Твая радасьць хай бліскаўкай льлецца
па лісьці залёненькім, буйненькім вецьці.

Гэй лісьці зялёненькім,
буйненькім вецьці.

Няхай схіліць галоўку дуброва
на павеках тваіх ой-да яснабровых.

На павеках тваіх
ой-да яснабровых.

ВЯСНОВАЕ

Марац,
думак схіліўшы гальлё,
марыць
аб мурожнай мяжы.
Сонца чырвоны галёп
золатам далі імжыць.

Раніца
ў полі рыкае
у зялёную сіль.
Раніць
грудзі рака ёй.—
Вісьне вясны каласьнік...

Вецер
пад гаем
песьняю поўдзень аўсяніць.
Сяляне ў сутулых павецях
на вышкі усьцягваюць сані.

Хлявы раскідаюць каровы,
абмякініўшы пысы ў мякіну.
Уцяку я сягонья ў дуброву,
гаратлівую хату пакіну.

У карагодзе з дзяўчатамі стану
і буду вясну заклікаць.
Хай вечар, абвязаны белым туманам,
абніме мяне і кудлатую раць.

ДАЖЫНКАВАЕ

Ой у полі бялявая зорка
ды ключамі бліскучымі звоніць,
а жнейка маладая за ўзгоркам
дажынае разлогія гоні.

Дажынае і песьню заводзіць:
„Ой каціўся вяночак ды з поля“...
Ужо месяц разблутаў паводзьдзе.—
Як бывае ў час гэткі вясёла?!

На галоўку вянок узлажыўшы,
да матулі сьпяшае у хату.
Яе губы румяняцца вішняй
і сэрца трапеча заўзята.

У душы-ж загараецца золак
жытнёва-сялянскай пагоні:
—разлівайся, дажынкавы солад,
няхай песьню калосяць загоны!

Пракацілася песьня дубровай,
пракацілася песьня лагчынай,
і ўжо вечар-юнак сінябровы
не галубіць у мэндлях дзяўчыны.

Яна зараз з сярпом і вяночкам
уваходзіць у нову сьвятліцу.
Засьмяялася зорамі ночка...
Эх, ня будзе на вочы пот ліцца!

Праліла яго многа у полі
Беларусі жняя-маладзіца,
а сягонья уцехай сваволіць
і мінулым ня хоча дзівіцца.

А таксама ня верыць машыне,
што рогат сталёвы у сіль разальле
і што коні к залёнай канюшыне
ня будуць ірзаць у сяле.

Стол бяседны абрусам накрыты,
а на ім піва хмельнага бутля.
Сэрца руніць аўсяныя рытмы
у вечар дажынкавы буйны.

Сэрца радасьць лучыніць усьмешкай:
сёньня песня ў пашане вялікай.
Успамінаюць, як колісь на ўзьмежку
селянін яе ў госьці заклікаў.

Ой паклон табе, песня, у ногі
ад поэты лучын—селяніна!
О, я веру, што заўтра разлогі
прапяюць твае новыя плыні.

Прапяе іх і бор задуменны,
прапяе і падпасак гульлівы,
а з-за лесу ды дзень белапенны
іхнім сокам акропіць даліны.

Ось дзе будзе ўжо радасьці поўна, —
на'т дарога ў прастор зарагоча,
а я ашаломлены ў песьні успомню
паўстаньня хмялёвыя ночы.

Беларусь гэтаксама успомню,
а болей?... Ну, што яшчэ болей?
Рэвалюцыі хіба мо' помнік,
атулены заравам боя.

А сэрца расхрыстае поўдзень
і паклоніцца веку другому.
Адважным-жа поступам пойдзем,
дзе сонечны сочыцца гоман.

Гэй, хлопцы, адзетыя ў зрэбье,
зацягнем-жа песьню дажынак!
Нам каманды чакаць не патрэбна. —
Гэй, хлопцы, зацягнем-жа жыва!

З І М О В А Е

Пылкага сонца вугальлі
сівер на выгане студзіць.
Эх, вы, марозныя далі—
сочна-вішнёвыя грудзі!
Упіцца я хочу
соладам вашай красы.
Расплюшчыла раніца вочы,—
сьнег пульхны жуюць палазы.

* * *

✓ На расхрыстаны водшыб
з зарасьляў вецер уцёк.
Рвецца у пошыбе
сонца,—
шалясьціць сухавеем трысьцё...
О, сакаліныя песьні, свавольце!

* * *

Хіляцца ніцам каліны.
Ветрась сьмяецца ў журбе.
Сеецца пухавы іней.
Дарога санямі храпе.
Мітульгой асыпае бярозы.
Кудзеляцца грывы у кляч.
О, вецер, мой, вецер цьвярозы,
мяцеліцай поле ўскудлач!

ЗАЗВАНЕЦЕ

Зазванене, зоры, па-над кручай!
Хай ня журыцца газьніца бляскам,
хай сыгнал электрыкі бліскучай
мільгане ў лучнік сялянскі.

Хай-жа тут па хатах саламяных
на калені стане бляск сталічны,
і няхай у лесе на паляне
зьвер абліжа яго твар-аблічча.

Хай-жа ў кожным сельсавеце
заляскоча клёкатам дынамо,
і няхай ў клянова-медным вецьці
пранясецца век з стальнымі днямі.

Хай-жа бразнуць радасьці падковы
ў дынамічна-звонным гоне.
Я ў вачох вясёлкава-вясковых,
сказ аб гэтым прачытаў сягонья.

І мяне ўжо боязь ня трывожыць.
Хай машынай вёска весяліцца.
Селянін ня зьнікне ў куст, як вожык,
калі ўчуе яе лёскат ў лісьці.

Не баіцца ўжо ён больш матора,—
ўцякаць ня хоча ў вербалозы.
Так было, было яшчэ учора,
а сягонья трактар дай ў палосы.

✓ Дык званеце, зоры, па-над кручай!
Хай ня журыцца газыцца бляскам,
хай сыгнал электрыкі бліскачай
мільгане ў лучнік сялянскі.

225097

ТУТ і ТАМ

Задуменьне душу абнімае
і думкі жыцьця глыбіню
вымяраюць.

Ня ведаю, мо' я у п'яне?
Але старое усё вымірае,—
тлень яго поўдзень глынуў.

З залатымі пагонамі вечар
не мазоліць палёў гаратлівых.

Эх, даволі, даволі
і табе, мешчанін, супярэчыць!..

Ужо сонца праменіць чырвоным налівам,
і згасіць ніхто не дазволіць.

Ужо вунь за дуброваю вёска
карагодзіць зарніцамі сэрцы.

Не заюрыць у ёй панскі больш лёскат,—
яна дулю пад нос саменькі зьверціць.

Дык паклон-жа жыцьцю
маладому
за кужэльным сталом беларуса!
Гэй, на нівах жытцо,
налівайся ліпнёвым удоем!
Селянін ураджаю ня струсіць.

Ой, сьмялей-жа ты, поўдзень,
сядзь на покуце ў хаце сялянскай!
І паведай яе вызваленцам,
што ў дарогу на захад ты пойдзеш
асьвятляць хаты курныя бляскам,
і працоўным каб там перад панам ня кленчыць.

Ну дый хіба-ж ня цяжка нам тут?
што, вось, там у напудранай Польшчы
беларуса ў хамут
ушчамілі
і пастронкі сьціскаюць прабошчы.
Гэй, базыр, Беларусь, ой-да ў пушчы мілай!

Гэй, буянь-жа, наш брат, у кустох Белавежы!
Ты паўстаньнем бунтоўным агрэты.
Зашумі, ой ліствою ды сьвежай
яму, пушча, сяголетнім летам!

Апрані яго сьвіткай зялёнай,
і на варце будзь з ім
Беларускай зямлі.
Няхай зьвякаюць стрэльбы пад клёнам,
і ўзыходзіць у сэрцах азім.
Гэй, віхрыся, паўстаньне, працоўнай сям'і!

Шлю праклён табе, „орзе!“ дзюбаты,
ад імя Беларусі мужычай!
І ты ведай, што ў схіленых хатах
закрасуецца радасьць, наліўшымся жытам.

Ой, хутка ўжо пойдзе ў паходню
са сьцягам чырвонага зрэб'я
змардаваны наш край.
Суцішыцца сівер нягодны...
Гэй, рэволюцыя, марш левы іграй!

* * *

Вецер-разбэшчаны шэьма,
ня хістайся ў цьвярозай ты шыры!
Вунь у вёсках жытнёва-кужэльных
навабранцамі песьні базыраць.

Ой-да ў вёсках лапцюжныя хлопцы
зажынаюць паўстанчую постаць.
Закасаўшы рукавы па локці,
ў іхніх сэрцах бунтаршчына госьціць.

Яны цемру ў жалобе разуюць,—
іх юнацкія сэрцы ня струсяць.
Пранясія-ж ты, поўдзень, казуляй
па шумлівай лісьцьве Беларусі!..

.....

Ой пясок па дарозе прыбіты
беларускаю буйнай сьлязою.
Ну дык, сонца, ня йдзі у бандыты,
не хавайся за кустам лазовым!

А разам з хлапцамі ў паходню
між стагодніх ялін Белавежы,—
Прамяніся над часткай заходняй,—
нядолі мы крыльле абрэжам!

Дык, вецер-п'янюга заўзяты,
сьпявай ў віхрамётнай пагоні!
Ужо блізка вялікае сьвята,—
яго заўтра мы ў хаты загонім.

Має вусны ня ведалі сьмеху,—
ён у прочках блукаў без мяне.
Бывала, як едзеш з начлегу,
ён шопатам ціхім каня абміне.

Я

Туляўся выбоямі грэблі
заплаканы променя вырыс.
Апрануты латаным зрэб'ем,
у хаце мужычай я вырас.

Падслухаў там родныя песьні,
як пелі дажынкамі жнеі.
Сахою я гонейкі песьціў,
кілзаючы сонца у шлеі.

Прастор-сінявокі юнак—
да мяне прытуляўся ў сутоньні;
губляючы зоры ў хмызьняк,
яму сьнілася новае сёньне.

Туман, ацярушаны пытлем,
цадзіў белаватую боязь.
Падпаскам, ганяючы быдла,
я раніцы кланяўся ў пояс.

Кудлата-зялёныя хвалі
чупрынаю кудзер кудзеліў,—
ветры-ж мяне калыхалі
ў ядрана жытняй пасьцелі.

Ўсьміхалася Сьвіслач мне срэбрам,
✓ на пуні прывязваў як прывязь.
Апрануты латаным зрэб'ем,
у хаце мужычай я вырас.

* * *

Васількова-зялёнаю ночкай
я зрэбную вёску пакінуў
і ў горад замызганы ў прочкі
пайшоў я з бярозавым кіем.

Заірзаў вараненькі пры ясьлях,
як выходзіў я за вароты,
а клён ўздагон лісьцямі спляснуў,—
забляяла зара ў агародзе.

Сабака правёў да прысадаў
і назад невясёла памуляў.
Лапушыся ой, песьня, расадай
без мяне у вясковым завульлі!

Я зараз у Менску гарбатым
ды раніцай новай буяню.
Ня сумуй-жа, мужычая хата,
што ўзрасьціла мяне грубіяна!

Твая песьня напоўніла грудзі,—
у заўтра я з ёю вяслую.
Галавы-ж раскудлачаны кудзер
карагодзіць блакітам вясну.

✓ Дык бывай-жа здарова, о вёска,
са старэнькай бабулькай-вярбою!
Ужо сонца закінула вёслы
у песьні майго вадапою.

МНЕ ЧУПРЫНЫ НЯ ХОЧАЦА ЗЬВЕСІЦЬ

Беланогі, расчухраны месяц
лявоніць у лісьці кляновым;
мне чупрыны ня хочацца зьвесіць
ў гэты вечар аўсяна-зялёны.

Хай туман сырадоём абмые
мае веснамайскія кудлы.
Затуліўшыся ў сочнай каліне
расцалуюся з месяцам блудным.

І пайду сінявою мурожнай
да начлежнікаў хлопцаў буяных.
Хай прыгорне мяне вербалозьзе,
бо я хмелем сягоньнешнім п'яны.

Ой вы, поплавы, ў шэрай сярмязе
веснавейце ў лагчыне імглістай!
Мяне променем сонца абвяжа
напярэдадні ў зелены лісьцяў.

Закалосяцца песьні па лесе,
усміхнецца як раніца ў клёне.
Ой, чупрыны ня хочацца зьвесіць
ў гэты вечар аўсяна-зялёны!

* * *

Я сын дубровы круглалістай,
я сын сялянскіх ураджаяў.
О, як да сэрца гэта блізка!—
яно хмель-песьню абуджае.

Скажы, „рахманая“ о вёска,
чаму люблю твой твар я загарэлы?
Чаму напеў я свой расплэскаў
па сонца-жытняй экварэлі?

Чаму вясна зялёным малачаем
у песьні любіць усьміхнуцца?
Няхай, няхай рабочы прабачае,
што я поэт сялян,— „бяспуцьця“.

Даруй і ты мне, златазубы горад,
што я пясняр табе ня родны.
Ой не запражэцца больш у песьню гора,—
яно сплыло ў раздум'і бродам.

Сплыло у цемень дзён мінулых
і з туль ня вынырне на хвалі;
але на што нам песьні муляць,
калі ў іх толькі поўдзень хвалім?

Жыцьцё-ж бывае часта рубам,—
ну дык аб чым-жа пець сягонья нам?
Ці-ж толькі аб фабрычных трубах,
што дымяцца між жалезных брам?

О, не! Па вёсках вунь лахудрых
аўсы камуне б'юць паклоны.
Дык, песьня, раскудлач-жа кудры
ў вязковым аблавухім клёне!

Няхай паслухае лапцюжнік
напеў прасьцяцка-сакаліны.
Няма ў ім болей слоў: ланцюжнік,
жыцьцё—расьцьвіўшы куст каліны.

Няхай памые вечар бровы
у вадаспадзе яго лір-частушак.
Я к вас іду, лясы, дубровы,
у зычным звоне песень-птушак!

Дык слухай, вёска, не скажу ніколі,
што я твой ліст, вясной апаўшы,
што сэрца маё восень кволіць,
што для цябе я ўжо прапаўшы.

О, не! Я сын тваіх аколіц,
тваіх кашуль, хоць і радняных,
і сэрца радасьцю сваволіць,
як толькі ўспомню пра парканы.

* * *
Вуліца рукі прасьцерла
ў электра-вітрынным міганьні.
Абазваў я ня раз яе сьцервай
за дзяўчыну каханую-Ганну.

Але ўсё бескарысна, дарэмна:
не спаткаў аніводнага разу,
і ў сьпеве машыннага рэмя
не падслухаў яе я выказаў.

Ой далёка яна!.. далёка!
Цешаць яе півахмельныя нівы,
а я тут пад маторны бег-клёкат
„так і так“ запускаю ў вітрыны.

Бо што мне іхні бляск электрычны
і ухмылка ў ядвабным убраньні?
Калі нэпман ў іх тлусты мурлыча
у бэтонна-сталічнае раньне.

Толькі праўда,—была раз уцеха:
ў аўтабусна-трамвайным імпеце
паласкалася вуліца сьмехам,
а сабака схіліўся поэце.

З таго часу
ужо больш не хаджу я панурым,
нарыхтована кожнаму рэшты,—
хоць вочы й сьціскаюцца ў мурах,
промбанках і нэпмана-трэстах.

Эх, вёска,
саламяная радасьць дуброў,
ну чаго так зайшліся цымбалы?
Ці ня высеяць хочуць мінулага боль,
палыном што у сэрца запала?

Яе выпіў я поўную чару
ў застаронку мужычых сяліб.
Мне тагды усьміхаліся чары,
калі сонца цадзілася з ліп.

Мае вусны ня ведалі сьмеху,
ён у прочках блукаў без мяне.
Бывала, як едзеш з начлегу,
ён шопатам ціхім каня абміне.

Дык мае залатыя цымбалы,
высявайце балючыя зыкі!
Ня ўзысьці ім у новую весну.
Гэтак грае апошні музыка
ля вясковых паломаных весьніц.

Не ўдалося у гэта мне лета
мэндляў песень аўсяных нажаць.
Не ўдалося, каб ліпень, зарою адзеты,
ўскудлачыў душы сенажаць.

А й хацелася-ж ў шыр белазорую
павалаяцца ў кудлатай лазе.
Мо^г хто скажа, што гэта і сорамна,—
але што-ж мне рабіць блазнаце?!

Ужо гэтакі поўдзень буяе
у сэрцы маім маладым;
у ім песьні базыраць буяна
і на новыя хочуць цымбаліць лады.

Я уцехай быў рэдка ахмелены
у закураных вуліцах Менску.
Вось за гэтым і цягне на аселіцу,
дзе я бегаў у лапцях маленькім.

Ой вы, нівы, з вусатым калосьсем,
сваю радасьць я ў вас утапіў!
Ўспамінаю, як ездзіў ў калёсах,
і зарою аўсяніўся песень наліў.

Ўспамінаю, як сівенькім дзедам
умываўся туман у рацэ.
Вось за гэтым і ліпень, зарою адзеты,
ў маім сэрцы сягонья расьце.

О, я веру, што радасьць паўдня
за кустом маіх песень ўсьміхнеца,
бо я першы, што сьмела падняў
золата раніцы з сьмецьця.

Песьня

ОЙ ДЫ, ПЕСЬНІ МАЕ, ЦЁМНАВІРЫЯ!

Ой ды, песьні мае, цёмнавірыя!
Ну, куды вы, палкім раньнем душы?
Ці-ж ня лепей сакаліным ды выраем
карагодзіць вясны сінякудры узвыш?

Ну, нашто вы усьпенілі музыку слоў
і паводкай шумуеце вобразаў сьмелых?
Ці ня хочаце толькі быць новым паслом
ад сялянскіх мурожных аселіц?

Ну, добра,—я з вамі згаждуся,—
хай выбрыкуе рытм сівагрывы.
Эх, бывае,—маркотным хаджу я,
бо ня з тых-жа, душою што крывяць.

Але гэта нічога,—пабачым,
хто дню новаму ўскіне заслону?!
Хоць я вырас, як сын той сабачы,
ўсе-ж жыве у грудзёх сакалінае слова.

Я люблю яго болей, як моцна.
Мяне вабіць уцеха блакітам вачэй.
Гэй вы, размахі юнацкага сонца,
каласеце маіх думак ячмень!

ЭХ, ПЕСЬНЯ!..

Эх, песня,—сяліб пазалота—
пасварыла мяне ты з хлапцамі,
а за што?

Што ў мужычым настроі—узьлёце
я сонца сьяпога ня цяміў.

О, так—гэта шчырая праўда,—
я з ёю хавацца ня стану.

Нам гісторыя скажа, хто праў быў
у маладняцкім паўстанні.

А зараз ўжо годзе,—
пахмяліцца я мушу да п'яна,
каб у новым сваім ды паходзе
застацца ўсё тым-жа буянам.

✓ Усё тым-жа Язэпам мужычым
з вяснова-кудлатай чупрынай.
Ой-да радасьць сваю я пазычыў!..
Хто-ж сягонья к сабе мяне прыме?

Ой, ніхто!—
Сэрца будзіць трывогу,
сэрца б'ецца ў грудзёх перапёлам.
Ой, юнацтва гадоў беланогіх,
зьбірайся ў вандраўку у поле!

Бо даволі ўжо біцца аб муры
і дарыць прастытуткам каханьне.
Ой, даволі я вочы пажмурыў
па дзяўчыне вясковай па Ганьне.

Толькі маўчаў я аб гэтым упарта;
ня трывожыў электрыку сьвістам.
Ой-да скіну ня сеньня дык заўтра
я шаўро і ангельскую сьвітку.

Ды зноў апрануся папросту:
у зрэб'е, шарачак стракаты.
Перадасьць хай па радыо роста
аб гэтым ў сялянскія хаты.

Але-ж не, ня злую я на хлопцаў;
яны дружныя, бравыя мальцы:
не адзін пабываў з іх у бойцы,
не адзін мацюгнуў па асфальце...

ОЙ ТЫ, ХМЕЛЮ!..

Ой-ты, хмелю, мой буйны
заплятайся ў пахмельле поэм!
Я з табою сягонья узбуйню,
што ня сьніў яшчэ ўчора поэт.

Я з табою сягонья ня зганю
Беларусі натруджаны крок.
Я з табою дам вобразаў гаму,—
перальлецца ў іх зорамі зрок.

✓ О, я веру, што радасьць паўдня
за кустом маіх песень ўсьміхнецца,
бо я першы, што сьмела падняў
золота раніцы з сьмецьця.

О, я веру, што рытмам зялёным
росасрыбны ўсказычу усход,—
ў ім заблудзіцца радасьці шолам
і сонца юнацкі паход.

Ўстрапяну я сябе маладога
ды так, што ніколі яшчэ ня было—
і з зарою лагчынаю-логам
пайду, дзе сьпявае быльлѐ.

Я пайду у сялянскія гумны,
там калісьці радзіўся поэт.
Ой-ты, хмель, галавы маёй буйнай
заплятайся ў пахмельле поэм!

* * *

Я ў песьні пра вёску трыбуню,—
хоць скажа мо' хто, што дарэмна?
Але-ж не! Майго сэрца рабунак
яшчэ крэсіцца вогневым крэмнем.

Я прышоў ў гэты сьвет яснавокі
апаясаны путам пянчаным;
я прышоў і заўважыў навокал,
як людзі махаюць мячамі.

Ну дык як-жа мне быць чупірадлу?
Я падумаў тагды мімавольна,—
і вельмі, ах вельмі я рад быў,
калі вёска ўзбуяніла кольлем.

Гэта выбух адвагі мужычай
замазоль на далоні каравай.
Гэта наш беларускі ўжо звычай
разгуляцца хмялёва і брава.

І ня раз, ой ня раз так бывала,—
я пра гэта яшчэ не забудуся.
Я сягонья на нашым літсплаве
ды за песьню-мужычку пабіўся.

Вось за тым я й пра вёску трыбуню,—
хай ня кажуць, што гэта дарэмна.
хай-жа знаюць, што сэрца рабунак
яшчэ крэсіцца вогневым крэмнем.

ПРЫВІТАНЬНЕ ТАБЕ...

Прывітаньне табе, беларуская песня,
ды ад постаці сьпелага жыта душы!
Твае шчокі румяняцца сонцам у сьнежні,
а мэлёдый калосься
дояць віно у каўшы.)
Табе, ой умыцца журбою ня раз давялося!
Бо хіба ня помнім, як вечар
шчацініўся бурым мядзьведзем,
а ты разьлівалася жалем па ўзрэччы...
Ну хто гэтулькі смутку мог зьведаць?
Падружыўся з працай сялянскай,
ты блукала ў палёх сінявокіх,
і хоць вецер нядоляю царскаю ляскаў,-
ты ўсё-ж гнала вясновыя сокі.
А за гэта цябе абазвалі паны
ну ды песняй мужычай.
Ў грудзёх хоць і смутак званіў,
але-ж ты каласіла паўстаньне у жыце.
Бо ня раз у дажынкі
твой матыў у паход сабіраўся.
Ён ключамі расы каля постаці дзынкаў,
і гукаў: ой ты, вечар, туманам ня лайся!

А цымбалы калі на ўрачыстай бяседзе
ды лявоніху тупалі ў прысядкі,—
то тагды не магла ты спакойна уседзяць,
а чупрыніла радасьці высадкі.
Ой ды так, ты мая дарагая!
Ты напевам сваім Беларусь весяліла,
і хоць восень жаўцела у гаі,
але-ж ты падваялася сілай.
І зараз ня плачаш ля весьніц,—
у сэрцы тваім схамянуўся разгул.
Ну то як-жа сягонья завешся,
посьле раніцы сонечных бур?

ФАНТАЗІЯ НЯ Ў АЗІІ, А НА БЕЛА- РУСІ

Сыгналы,
гудкі
і электра-бляск
наўзавады мчацца ў цэмента-бэтон.
Сталёва-аўтобусны лязг
нашых дзён камэртон.
Самалёты
матораць паветра;
кожны быць хоча пілётам,
узьяцца за хмары,
як птах:
Тра-та-та!
Тра-та-тах!
Мы канцавосьсі зямлі перавернем,—
хоць учора
у горы
ніхто і ня марыў.

Век трактара
ў полі
ужо тарарахае
і коні ня рзуць к вадапою,—
а радыо ніжа
ўсё ніжай

і ніжай
камуны праменьні
у вогнева-крэмні.
І гэта ў ланцюжнай краіне,
дзе
белакудры ўсьміхаецца дзень.
Эх, вецер, у намагнічаных крыльлях,
я ў песьні бронь сонца адзеў!

Зьмест

Стар.

Маладзіца

1. * * (Раніцу шчэбет пільнуе)	5
2. Раніца	6
3. Усьміхаецца раніца	7
4. Песьня сонцу	8
5. Вясновае	9
6. Дажынкавае	10
7. Зімовае	14
8. Зазванеце	15
9. Тут і там	17
10. * * (Вецер—разбэшчаны шэльма)	20

Я

1. * * (Туляўся выбоямі грэблі)	25
2. * * (Васількова-зялёнаю ночкай)	27
3. Мне чупрыны ня хочацца зьвесіць	29
4. * * (Я сын дубровы круглалістай)	30
5. * * (Вуліца рукі прасьцерла)	33
6. * * (Эх, вёска)	35
7. * * (Не ўдалося ў гэта мне лета)	36

Песьня

1. Ой ды, песьні мае, цёмнавірыя!	41
2. Эх, песьня!	42
3. Ой-ты, хмелю!	44
4. * * (Я ў песьні пра вёску трыбуню)	46
5. Прывітаньне табе	48
6. Фантазія ця ў Азіі, а на Беларусі	50

336372

285097

КНІЖНІЦА „МАЛАДНЯК“

ЦБ Усебеларускага Аб'яднання поэтаў і пісьменьнікаў Маладняк выдае літаратурна-мастацкія зборнікі (вершы, апавяданьні, крытыка) разьмерам ад аднаго да двух друкаваных аркушаў.

Зборнікі прадаюцца ўва ўсіх лепшых кнігарнях і кіосках Беларусі, а таксама на галоўных станцыях чыгунак, якія праходзяць праз БССР.

У траўні месяцы 1925 г. вышлі:

1. Міхась Чарот—выбраныя вершы.
2. Ёл. Дубоўка—Там, дзе кіпарысы (*поэма*).
3. Кузьма Чорны—апавяданьні.
4. Адам Бабарэка—апавяданьні.
5. Язэп Пушча—Раніца рыкае (*вершы*).
6. Крапіва—Асьцё (*сатыры*).
7. Маладняк — Янку Купалу (юбілейны зборнік).

У чэрвені выйдзе 7 наступных зборнікаў, а ў ліпені 6.

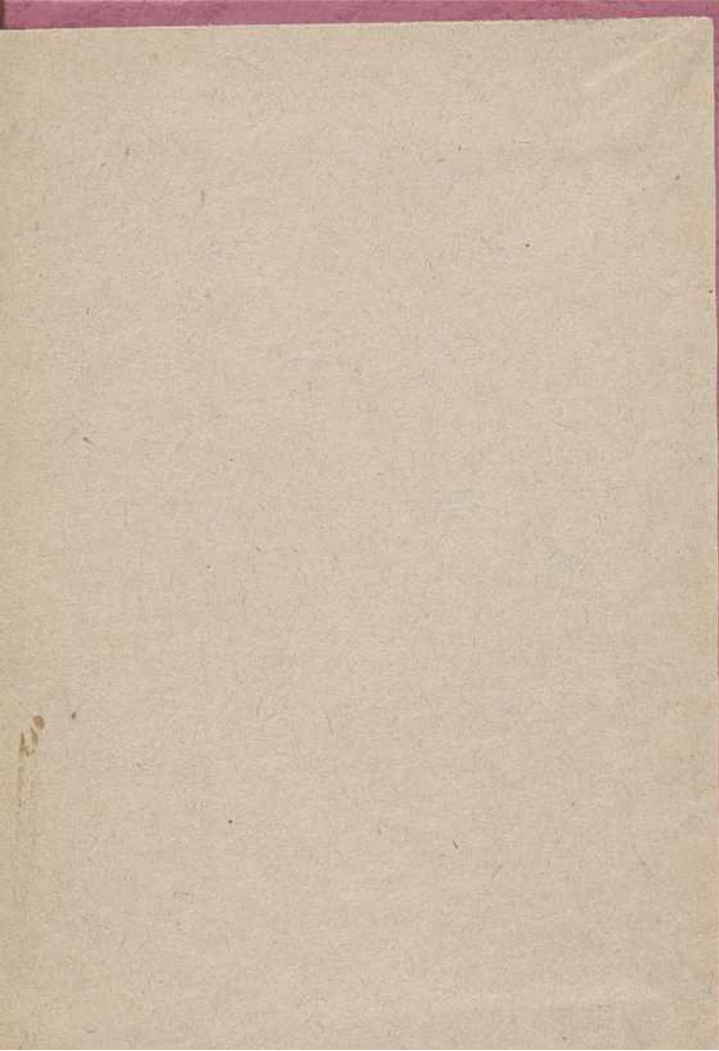
1964 г.

Цана 15 к. ✓

Зел. архив

1994 г.

8000000307704 1